

Колко е то приятно прѣзъ мѣсецъ мартъ, слѣдъ изминалитъ вече студени дни! . . . А на хубавото и топло врѣме най-много се радватъ дѣцата.

Анка бѣ излѣзла на двора и си играеше. Въ това врѣме кокошката, съ малкитъ патенца, дойде при нея. Тѣ безгрижно тичаха около нея, пискаха и си търсеха храница . . . Анка си улови двѣ патенца и ги прѣгърна.

Кокошката, като видѣ че ѝ уловиха двѣтѣ патенца, започна да куткудечи и се приближи до Анка. Тя като че искаше да ѝ каже да не ѝ взема дѣцата.

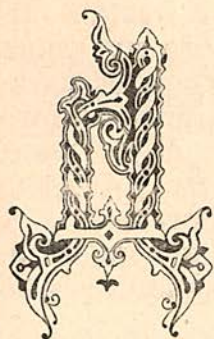
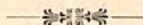
— Тѣзи сѣ мои, Марге,—каза Анка и започна да милва и се радва на патенцата . . .

Ала тя не ги държа много въ рѣцѣтъ си. Слѣдъ като имъ се понарадва пустна ги при другитѣ. Слѣдъ това прѣсна имъ малко храница и отиде при майка си.

ДВАМА ДРУГАРИ.

(Една случка)

Ѣдо Цоню и дѣдо Колю сѣ другари още отъ млади години. Тѣ живѣятъ въ едно балканско село. Единъ хубавъ пролѣтенъ день, вземаха брадвитѣ си и тръгнаха въ гората за дърва.

Навлѣзоха доста на вѣтрѣ въ гората. На срѣща имъ, на една малка полянка, видѣха ед-